

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Μίμη Γραμματικούδη, Πρόεδρο Εφετών,
Πατρούλα Ντάσκα, Ανδρονίκη Τυραννίδου - Εισηγήτρια, Εφέτες και τη
Γραμματέα Αγνή Αϊβαλή.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 21 Σεπτεμβρίου 2006, για
να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ: Του σωματείου « ΣΤΕΓΗ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ », που εδρεύει στη Φλώρινα και
εκπροσωπείται νόμιμα από την προσωρινή διοικούσα επιτροπή, που
αποτελείται από τους : 1) Δήμτη Πέτρο του Κυριάκου, 2) Γκότση Ιωάννη του
Αθανασίου, 3) Αναστασιάδη Παναγιώτη του Ιωάννη, 4) Πετροπούλου
Γεωργία του Αλεξάνδρου, 5) Μάντζα Ελευθέριο του Βασιλείου, 6) Βασιλειάδη
Πέτρο του Μιχαήλ, 7) Δαφόπουλο Ηλία του Γεωργίου, οι οποίοι
εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους Ευτυχία Τέλλη,
δικηγόρο Θεσσαλονίκης και Ανδρέα Ιωάννου, δικηγόρο Φλώρινας, οι οποίοι
κατέθεσαν προτάσεις με δήλωση.

Το εκκαλούν - αιτούν άσκησε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Φλώρινας την
από 24-7-2003 αριθ. πτραξ. κατ. 78 / 2003 αίτηση, η οποία συζητήθηκε και
εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 243/ 2003 απόφαση του ως άνω Δικαστηρίου η οποία
έκανε απέρριψε την αίτηση. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται το
εκκαλούν με την από 15-08-2004 έφεσή του, (αριθμ. εκθ. κατάθ. 30 / 15-9-
2004) η οποία προσδιορίστηκε να δικαστεί (αριθμ. εκθ. κατ. 46/3-3-2005) για
τη σημειούμενη στην αρχή της παρούσας συνεδρίαση, κατά την οποία αφού
εκφωνήθηκε η υπόθεση από τη σειρά του πινακίου, εκπροσωπήθηκε το
εκκαλούν – αιτούν από τους παραπάνω πληρεξούσιους δικηγόρους του, οι
οποίοι ζήτησαν όσα αναφέρονται στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Η κρινόμενη έφεση κατά της υπ' αριθμ. 243/2003 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Φλώρινας, που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 739 επ. ΚΠολΔ) και με την οποία απορρίφθηκε η από 24-7-2003 αίτηση των αιτούντων, ήδη εκκαλούντων, περί αναγνωρίσεως σωματείου, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα. Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια ως άνω διαδικασία (άρθρα 533 παρ. 1, 591 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Κατά τη διάταξη του άρθρου 12 παρ. 1 του Συντάγματος, με την οποία κατοχυρώνεται το δικαίωμα της συνέννωσης, « οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα να συνιστούν ενώσεις και μη κερδοσκοπικά σωματεία, τηρώντας τους νόμους, που ποτέ όμως δεν μπορούν να εξαρτήσουν την άσκηση του δικαιώματος αυτού από προηγούμενη άδεια ». Επίσης, κατά τις διατάξεις των άρθρων 9, 10 και 11 της από 4 Νοεμβρίου 1950 Σύμβασης της ρώμης « δια την προάσπισιν των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών » (ΕΣΔΑ), που κυρώθηκε με το ν. δ. 53/1974 και έχει την ισχύ που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, ορίζονται τα ακόλουθα : α) Στο άρθρο 9 παρ. 1 εδ. α' της Σύμβασης αυτής, ορίζεται ότι « κάθε πρόσωπο δικαιούται στην ελευθερία σκέψης, συνείδησης και θρησκείας », στην δε παρ. 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι « η ελευθερία εκδήλωσης της θρησκείας ή των πεποιθήσεων δεν επιτρέπεται να αποτελέσει αντικείμενο άλλων περιορισμών πέρα απ' αυτούς που προβλέπονται από το νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα σε δημοκρατική κοινωνία, για τη δημόσια ασφάλεια, την προάσπιση της δημόσιας τάξης, υγείας και ηθικής, ή την προάσπιση των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων ». β) Στο άρθρο 10 παρ. 1 εδ. α' της ίδιας Σύμβασης

2^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 243/2005 απόφ. Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας

(ΕΣΔΑ) ορίζεται ότι « κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία έκφρασης και ότι το δικαίωμα τούτο περιλαμβάνει την ελευθερία γνώμης ως και την ελευθερία λήψης ή μετάδοσης πληροφοριών ή ιδεών, χωρίς επέμβαση δημοσίων αρχών και ασχέτως συνόρων», πλην όμως, στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι « η άσκηση των ελευθεριών τούτων, συνεπαγομένη καθήκοντα και ευθύνες, δύναται να υπαχθεί σε ορισμένες διατυπώσεις, όρους και περιορισμούς που προβλέπονται από το νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα σε δημοκρατική κοινωνία για την εθνική ασφάλεια, την εδαφική ακεραιότητα ή δημόσια ασφάλεια, την προάσπιση της τάξης και πρόληψη του εγκλήματος, την προστασία της υγείας και της ηθικής, την προστασία της υπόληψης ή των δικαιωμάτων των τρίτων γ) Στο άρθρο 11 παρ. 1 της αυτής Σύμβασης (ΕΣΔΑ) ορίζεται ότι « κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία του συνέρχεσθαι ειρηνικώς και στην ελευθερία συνεταιρισμού, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος ίδρυσης μετάλλων συνδικάτων και προσχώρησης σε συνδικάτα με σκοπό την προάσπιση των συμφερόντων τους». Κατά δε την παρ. 2 εδ. α'του ίδιου άρθρου, « η άσκηση των δικαιωμάτων αυτών δεν επιτρέπεται να υπαχθεί σε άλλους περιορισμούς πέρα από αυτούς που προβλέπονται από το νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα, σε δημοκρατική κοινωνία, για την εθνική ασφάλεια, τη δημόσια ασφάλεια, την προάσπιση της τάξης και πρόληψη του εγκλήματος, την προστασία της υγείας και της ηθικής ή την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων». Κατά συνέπεια, από τις προπαρατιθέμενες διατάξεις των εν λόγω άρθρων 9,10 και 11 της ΕΣΔΑ συνάγεται, ότι η δημόσια τάξη είναι θεμιτός περιορισμός των δικαιωμάτων που προβλέπονται από τις διατάξεις αυτές. Η δημόσια δε τάξη, η προς την οποία αντίθεση του σκοπού του σωματείου δημιουργεί λόγο μη αναγνώρισής του από το δικαστήριο, αποτελείται από θεμελιώδεις κανόνες και αρχές που κρατούν σε ορισμένο

χρόνο στη χώρα και απηχούν τις δικαιϊκές, κοινωνικές, οικονομικές, πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές, ηθικές και άλλες αντιλήψεις, οι οποίες διέπουν τον έννομο βιοτικό ρυθμό αυτής. Αντίθεση προς τη δημόσια τάξη υπάρχει όταν προσβάλλονται οι αντιλήψεις αυτές και διαταράσσεται ο βιοτικός ρυθμός (ΟΛΑΠ 6/1990, 17/1999, 4/2005, Ελ.Δνη 31.552, 40.1288, 46.382).

Πρέπει, επίσης, να σημειωθεί ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ενόψει της πιο πάνω διάταξης του άρθρου 11 της ΕΣΔΑ, με την απόφασή του της 17-2-2004, που εκδόθηκε στην υπόθεση Gorzelik και λοιπών κατά της Πολωνίας, μετά από ατομική προσφυγή κατά του Πολωνικού Κράτους, για άρνηση των αρχών αυτού να προβούν στην επίσημη καταχώριση του σωματείου των προσφυγόντων υπό την επωνυμία « Ένωση των προσώπων σιλεσιανής ιθαγένειας», έκρινε ότι : Η ελευθερία συνεταιρισμού δεν είναι απόλυτη και πρέπει να γίνει δεκτό, ότι, όταν ένα σωματείο δια των δραστηριοτήτων του ή των προθέσεων, τις οποίες δηλώνει ρητώς ή σιωπηρώς στο πρόγραμμά του, θέτει σε κίνδυνο τους θεσμούς του Κράτους ή τα δικαιώματα και τις ελευθερίες άλλων, το άρθρο 11 (της ΕΣΔΑ) δεν αποστερεί από τις αρχές ενός Κράτους την εξουσία προστασίας των εν λόγω θεσμών και προσώπων και ότι τούτο απορρέει και από την παρ. 2 του άρθρου 11 και από τις θετικές υποχρεώσεις του Κράτους δυνάμει του άρθρου 1 της Συμβάσεως, να αναγνωρίζει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των προσώπων, τα οποία εξαρτώνται από τη δικαιοδοσία του (σκέψη 94 της απόφασης αυτής, ΟΛ.ΑΠ 4/2005, όπ.π.).

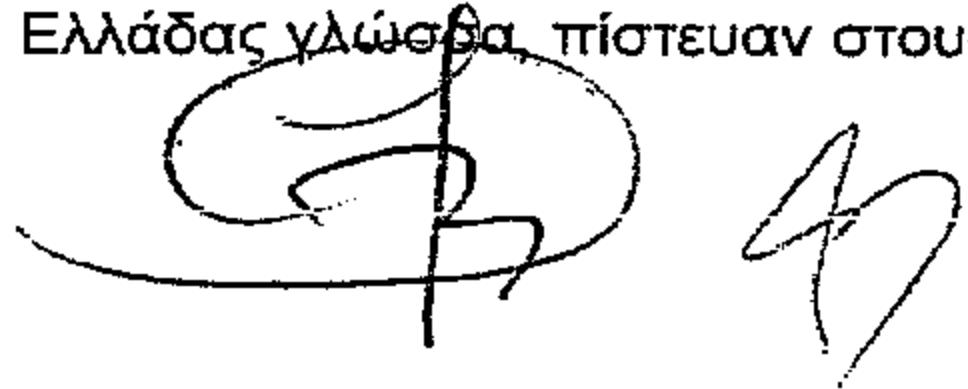
Στην προκειμένη υπόθεση απ'όλα τα μετ'επίκληση προσκομιζόμενα έγγραφα και τα παρακάτω πασίγνωστα πραγματικά γεγονότα, τα οποία δεν προτείνονται μεν από τους αιτούντες, λαμβάνονται, όμως, υπόψη και αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο, κατά την προκείμενη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, στην οποία ισχύει το ανακριτικό σύστημα (άρθρο 744

3^ο φύλο της υπ' αριθμ. 243/2005 αποφ. Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας ΚΠολΔ), λόγω του γενικότερου κοινωνικού συμφέροντος (βλ. και ΑΠ 795/1994 αδημ.) αποδείχθηκαν τα ακόλουθα : Οι αιτούντες είναι μέλη της προσωρινής διοικούσας επιτροπής του υπό σύσταση σωματείου , με έδρα την πόλη της Φλώρινας και με την επωνυμία « ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ». Για την ευδοκίμηση της αιτήσεώς τους, περί αναγνωρίσεως του προαναφερόμενου σωματείου , προσκομίζουν όλα τα απαιτούμενα από το νόμο (άρθρα 78-80 ΑΚ) στοιχεία, μεταξύ των οποίων και τα από 19-6-2003 καταστατικό του, που αποτελείται από 25 άρθρα, με τα οποία ορίζονται τα σχετικά με την ίδρυση και τη λειτουργία του. Στο άρθρο 2 του καταστατικού ορίζεται ότι σκοπός του σωματείου είναι, μεταξύ άλλων, « η πολιτιστική αποκέντρωση και η προστασία των πνευματικών και καλλιτεχνικών εκδηλώσεων και παραδόσεων των μνημείων πολιτισμού και γενικά η διάσωση και διάδοση Μακεδονικού πολιτισμού. Η διατήρηση και καλλιέργεια της μακεδονικής γλώσσας- « MAKEDONCKI», ως μέσα δε για την επίτευξη του άνω σκοπού αναφέρεται ότι είναι, οι ομιλίες, τα δημοσιεύματα, τα διαβήματα κάθε μορφής , καθώς και η συνεργασία του σωματείου με άλλα σωματεία που έχουν κοινούς σκοπούς, την τοπική αυτοδιοίκηση και τους άλλους αρμόδιους δημόσιους ή ιδιωτικούς φορείς.

Ο προαναφερόμενος σκοπός του σωματείου αποτελεί αντικείμενο έρευνας, για να διαπιστωθεί , εάν είναι σύννομος, ή αντιβαίνει στη δημόσια τάξη, υπό την αναλυθείσα παραπάνω έννοια αυτής, ή δημιουργεί σύγχυση αναφορικά με τη σωματειακή δράση των μελών του. Προς τούτο, κρίσιμα είναι τα σημεία που αφορούν στην επικαλούμενη « διάσωση και διάδοση Μακεδονικού πολιτισμού», όπως και τη « διατήρηση και καλλιέργεια της μακεδονικής γλώσσας - « MAKEDONCKI».

Όπως είναι γνωστό, τα τελευταία χρόνια η Ελλάδα βρίσκεται σε αντιπαράθεση με το Κράτος των Σκοπίων (FYROM) , εξ αιτίας της

αυθαίρετης και ιστορικά ατεκμηρίωτης αξιώσεώς του τελευταίου να αναγνωρισθεί διεθνώς ως Κράτος με το όνομα «Μακεδονία». Προκειμένου να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια ως προς το σφετερισμό του ονόματος της Μακεδονίας από το νεοσυσταθέν Κράτος των Σκοπίων (FYROM), το οποίο επιχειρεί να αποκτήσει εθνική ταυτότητα με όνομα που αποτελεί ιστορική, πολιτιστική και εθνική κληρονομιά της Ελλάδας, είναι αναγκαίο να επισημανθούν συνοπτικά τα ακόλουθα ιστορικά δεδομένα. Ο όρος Μακεδονία, από αρχαιοτάτων χρόνων είναι όρος ιστορικός και γεωγραφικός και όχι εθνολογικός. Οι Μακεδόνες δεν είναι, ούτε υπήρξαν κατά το πρόσφατο και το απώτερο παρελθόν, ιδιαίτερος εθνολογικός σχηματισμός. Απλώς, ως Μακεδόνες, ονομάζονται ανέκαθεν οι κάτοικοι της γνωστής από την αρχαιότητα περιοχής της Ελληνικής Μακεδονίας, όπως αντίστοιχα ονομάζονται, Θράκες, οι κάτοικοι της Θράκης, Θεσσαλοί, οι κάτοικοι της Θεσσαλίας κ.ο.κ., χωρίς να υπάρχει αντίστοιχα Θρακική ή Θεσσαλική Εθνικότητα. Επομένως, Μακεδόνες κατά την εθνικότητα δεν υπάρχουν και ούτε μπορούν να «δημιουργηθούν» στα πλαίσια του συλλογικού αυτοπροσδιορισμού των κατοίκων της ευρύτερης γεωγραφικής περιοχής της Μακεδονίας όπως πιο κάτω αναφέρεται. Επιπλέον, οι αρχαίοι Μακεδόνες, ήταν αναμφισβήτητα Έλληνες, δωρικό ή κατ'άλλη έκδοση, αιολικό φύλο. Το όνομα Μακεδονία αναφέρεται για πρώτη φορά από τον Ηρόδοτο, έχει δε γνήσια Ελληνική, δωρικής προέλευσης, ρίζα, «Μακεδνός ή Μακεδανός», που σημαίνει μακρύς, υψηλός, λόγω του ύψους των Μακεδόνων, όπου μάκος = μήκος (Ηροδότου Ιστορίαι Α, 56). Ήδη από τον 1^ο π.Χ. αιώνα ο μεγάλος γεωγράφος της αρχαιότητας Στράβων, διαπίστωνε: «Έστιν ούν Ελλάς και η Μακεδονία» (Στράβων, Γεωγραφικά, VII,9). Ως Έλληνες, οι αρχαίοι Μακεδόνες, χρησιμοποιούσαν την ίδια, με τους Έλληνες της νομίμου Ελλάδας γλώσσα, πίστευαν στους ίδιους θεούς και είχαν τον ίδιο (Ελληνικό)

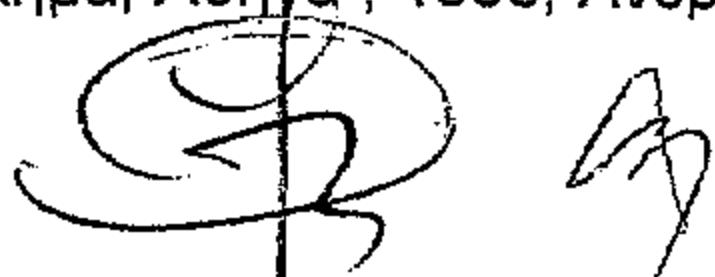

4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 243/2005 αποφ. Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας πολιτισμό. Ο αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος Αριστοτέλης υπήρξε δάσκαλος του Μεγάλου Αλεξάνδρου και τα ευρήματα της Βεργίνας αποτελούν σταθμούς της παγκόσμιας ιστορίας και στοιχεία του παγκόσμιου πολιτισμού που αποδεικνύουν την ελληνικότητα της Μακεδονίας. Αντίθετα, οι Σλάβοι, δηλαδή τα διάφορα σλαβικά φύλα που εμφανίσθηκαν στην περιοχή των Βαλκανίων, βορείως της Μακεδονίας, κατά τον 7^ο μ.Χ. αιώνα, δεν έχουν καμία σχέση με τους αρχαίους Έλληνες Μακεδόνες. Μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους των ετών 1912-1913, που είχαν ως αποτέλεσμα την απελευθέρωση, πλην άλλων περιοχών, και της Μακεδονίας, από την Οθωμανική κυριαρχία και το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, οριοθετήθηκαν οριστικώς τα σύνορα μεταξύ Ελλάδας αφενός και Σερβίας και Βουλγαρίας αφετέρου. Κατόπιν Διεθνών Συμφωνιών και ιδίως της συνθήκης του NEUILLY που ίσχυσε από το 1919, το μεγαλύτερο τμήμα της Μακεδονίας, με τη γεωγραφική του όρου ύπνοια, περιήλθε στην Ελλάδα, γάτοι το 51,5%, ενώ στη Σερβία περιήλθε το 38,4% και στη Βουλγαρία το 10,1% αυτής. Έτσι, η αρχαία (κλασική) Μακεδονία, η επονομαζόμενη από γεωγραφική άποψη «Μείζων Μακεδονία», που περιλαμβανόταν μεταξύ Αιγαίου Πελάγους και των ορέων Καμβούνια, Πιέρια και Όλυμπος προς νότο, των λιμνών Αχρίδα και Πρέσπες, και των ορέων Μπαμπούνα, Σκόμιον, Ροδόπη προς Βορρά, του ποταμού Νέστου, ανατολικά και των ορέων Γράμμος και Πίνδος, δυτικά, κατατμήθηκε εν μέρει, μεταξύ των παραπάνω Κρατών, όπως έχει εκτεθεί. Πρέπει να σημειωθεί ότι λόγο της ελευθέρας διακίνησης των πληθυσμών κατά τους χρόνους της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, είχαν εγκατασταθεί στην Ελλάδα, ιδίως στην περιοχή της Δυτικής Μακεδονίας, Βούλγαροι, σλαβόφωνοι, που είχαν σλαβική εθνική συνείδηση. Μετά την οριστικοποίηση των συνόρων, κατά τα προεκτεθέντα, οι περισσότεροι απ' αυτούς διασκορπίσθηκαν στην περιοχή

των Σκοπίων, ή μετανάστευσαν σε διάφορα Κράτη. Οι ολίγοι εναπομείναντες στην Ελλάδα και συγκεκριμένα, στου νομούς Φλώρινας και Έδεσσας, εδήλωσαν Ελληνική Εθνικότητα και έτσι, από την εποχή εκείνη έπαινε να υπάρχει θέμα σλαβικής μειονότητας. Πριν από το 1944 «Μακεδονία» ως σλαβικό κράτος και «Μακεδονικό Έθνος», ως ιδιαίτερη εθνότητα ήταν έννοιες παντελώς άγνωστες. Στις 2-8-1944, κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής, ο Κροάτης Τίτο δημιούργησε το Γιουγκοσλαβικό ομόσπονδο κράτος (ένα από τα έξι της τότε Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας που προέκυψε ως ενιαίο Κράτος το 1918), της λεγόμενης Δημοκρατίας της Μακεδονίας, με πρωτεύουσα τα Σκόπια. Έως τότε, οι κάτοικοι της περιοχής των Σκοπίων δεν είχαν ούτε σερβική, ούτε βουλγαρική, παρά τα φιλοβουλγαρικά αισθήματα των περισσότερων κατοίκων της και πολύ περισσότερο, δεν είχαν «μακεδονική» εθνική συνείδηση. Την τελευταία, τους έπεισε να την αποκτήσουν ο Τίτο, προκειμένου να αποκολλήσει τους Σκοπιανούς από το άρμα των Βουλγάρων, έχοντας ως απώτερο σκοπό, την σύσταση ενιαίου μακεδονικού κράτους, υπό σλαβικό μανδύα και την έξοδο της χώρας του στο Αιγαίο. Είναι χαρακτηριστικό ότι, στην περίοδο του μεσοπολέμου, η κυβέρνηση του Βελιγραδίου υποστήριζε, ότι οι κάτοικοι της περιοχής Σκοπίων ήταν Σέρβοι. Αργότερα, όμως, για να υποβοηθηθεί η προσπάθεια «μακεδονοποίησης» του πληθυσμού της Λ. Δ. Μακεδονίας, που κατοικείτο τότε από ακαθόριστης εθνικότητας πληθυσμούς, με υπεροχή των σλαβόφωνων, αλβανόφωνων και τουρκόφωνων, έπρεπε να αναπτυχθούν όλα εκείνα τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν ένα λαό, ως διαφορετικό έθνος, δηλαδή η γλώσσα, η ιστορία και ο πολιτισμός. Καταρχήν, ιδιαίτερη φροντίδα δόθηκε στη λεγόμενη «μακεδονική» γλώσσα, που αποτελείτο κατά βάση από λέξεις σλαβικής προέλευσης, εμπλουτισμένη και με ελληνικές αυτούσιες ή παραλλαγμένες, καθώς επίσης και λέξεις τουρκικές, βλάχικες, αλβανικές κ.λ.π. Το ιδίωμα αυτό στην ουσία ήταν η δυτική διάλεκτος της βουλγαρικής

5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 243/2005 αποφ. Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας γλώσσας, την οποία ομιλούσαν οι κάτοικοι της περιοχής των Σκοπίων. Μετά το 1944 Σκοπιανοί γλωσσολόγοι προσπάθησαν να αφαιρέσουν όλα τα βουλγαρικά στοιχεία από τη διάλεκτο αυτή και να τα αντικαταστήσουν με λέξεις σερβοκροατικές, ώστε να μπορεί η λεγόμενη « μακεδονική» γλώσσα, έτσι όπως εξελίχθηκε , να γίνει πλέον κατανοητή από τους σερβοκροατικούς πληθυσμούς της βόρειας Γιουγκοσλαβίας. Ακόμη δόθηκε ιδιαίτερη σημασία στην εκ των υστέρων « κατασκευή» της ιστορίας του «Μακεδονικού» έθνους. Το Δεκέμβριο του 1948 ιδρύθηκε στα Σκόπια το Ινστιτούτο Εθνικής Ιστορίας του Μακεδονικού Λαού. Το ενδιαφέρον των Σκοπιανών ιστορικών επικεντρώθηκε στην απόδειξη της υπάρξεως ενός ξεχωριστού «μακεδονικού» έθνους, έστω και αν το «έθνος» τούτο, στο παρελθόν , δεν είχε δώσει σημεία ζωής. Στη συνέχεια, οι πολιτικοί των Σκοπίων δεν περιορίσθηκαν στην προσπάθειά τους « μακεδονοποίησης» του πληθυσμού της περιοχής. Για να ευαισθητοποιήσουν τα πλήθη, αλλά και τη Διεθνή Κοινότητα, δημιούργησαν μία « Μεγάλη Ιδέα» περί πλήρους εθνικής αποκατάστασης του «Μακεδονικού» έθνους, διακηρύσσοντας ότι η Μακεδονία στο σύνολό της, διακηρύσσοντας ότι η Μακεδονία στο σύνολό της, δηλαδή τα τρία Βιλαέτια (περιφέρειες) της αυθαίρετης τότε διαίρεσης της τουρκικής Διοίκησης στη Μακεδονία, κατά τους χρόνους της Οθωμανικής κυριαρχίας, που είχαν ως πρωτεύουσες τη Θεσσαλονίκη, το Μοναστήρι και τα Σκόπια, είναι χώρα σλαβική, και ως προς την ιστορική της προέλευση και ως προς την εθνική της σύσταση. Γι' αυτό (κατά τη « Μεγάλη Ιδέα»), πρέπει να ενωθεί και να αποτελέσει ένα ενιαία κράτος, δεδομένου ότι μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μόνο το Γιουγκοσλαβικό Τμήμα της Μακεδονίας αποκαταστάθηκε εθνικά, στα πλαίσια της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας (θεωρία του «αλυτρωτισμού»). Η προβολή αυτής της «Μεγάλης Ιδέας» στα Σκόπια και στο εξωτερικό

δημιούργησε τις σημερινές προστριβές με την Ελλάδα , η οποία δεν είναι δυνατό να ανεχθεί αυτή την έστω « ακαδημαϊκή», καταρχήν, προσβολή της ακεραιότητας του εδάφους της και της ομοιογένειας του πληθυσμού της, που επιχειρείται από την πλευρά των Σκοπίων. Εξάλλου, ουδείς πολιτισμένος λαός μπορεί να ανεχθεί την πλαστογράφηση της Ιστορίας του. Στην προσπάθεια αυτή των Σκοπίων, που άρχισε μετά τη διάσπαση της Γιουγκοσλαβίας, αφότου το κράτος των Σκοπίων απέκτησε οντότητα, το έτος 1991, εντάσσεται η διάδοση των παραπάνω ιδεών από διάφορους εθνικιστές μετανάστες οι οποίοι , μέσω οργανώσεων και σωματείων που δρούν κυρίως στο εξωτερικό (Αυστραλία , Καναδά , Η.Π.Α.) με ομιλίες, συγκεντρώσεις, εκδηλώσεις πολιτιστικές κ.λ.π. παραπληροφορούν το κοινό, δημιουργώντας εσφαλμένες εντυπώσεις περί υπάρξεως « Μακεδονικού» έθνους και πολιτισμού, « μακεδονικής» γλώσσας και συνείδησης. Παράλληλα, καλλιεργούν και την ιδέα του «αλυτρωτισμού», όπως προεκτέθηκε , επιχειρώντας να δημιουργήσουν αποσχιστικές τάσεις, θέτοντας και το ανύπαρκτο θέμα της λεγόμενης « μακεδονικής μειονότητας» που ζεί στην Ελλάδα. Μάλιστα για το θέμα αυτό προσέφυγαν στο Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ στη Γενεύη, το Μάιο του 1990, ενώ τον Ιούνιο του ίδιου έτους έθεσαν και πάλι το ίδιο θέμα στα πλαίσια τη Συνδιάσκεψης της ΔΑΣΕ στην Κοπεγχάγη. (Περί των ανωτέρω βλ. αναλυτικότερα , πλην άλλων: Γεωργίου Μίντση, Ιστορία του Μακεδονικού Ζητήματος , ΣΤ' εκδ. , Θεσ/νίκη, 1993, του ίδιου, Εθνολογική σύνθεση της Μακεδονίας , εκδ. Ήρόδοτος, 1997 Απόστ. Βακαλόπουλου, Ιστορία της Μακεδονίας από τα προϊστορικά χρόνια ως το 1912, Θεσ/νίκη, 1983, Κων/νου Βακαλόπουλου, Νεότερη Ιστορία της Μακεδονίας, Θεσ/νίκη, 1986, του ίδιου , το Μακεδονικό Ζήτημα, Θεσ/νίκη 1989, Εκδοτική Αθηνών, Μακεδονία : 4000 χρόνια Ελληνικής Ιστορίας και Πολιτισμού, Αθήνα, 1982, Στέφανου Τσαπάρα, Μακεδονία και Μακεδονικό Πρόβλημα, Αθήνα , 1996, Ανδριώτη Νικολάου, The federative Republic of

6^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 243/2005 αποφ. Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας

Skopje and its language, Θεσ/νίκη, 1991, Εγκυλ. Λεξικό « ΗΛΙΟΣ» - Μακεδονία , «Ποια τα πραγματικά γεωγραφικά όρια της Μακεδονίας », Ν.Κ. Μουτσοπούλου, δημοσίευμα της 22-9-94 σε « Οικονομικό Ταχυδρόμο», « Σκοπιανό : Μύθοι και πραγματικότητες»- Γ. Λιανίδη, δημοσίευμα σε « Νομικό Λόγο» του Δ.Σ. Αλεξ/πολης (Δεκέμβριος 2004).

Αρωγοί της προσπάθειας αυτής των Σκοπιανών ιθυνόντων στην Ελλάδα είναι οι αιτούντες. Οι τελευταίοι, συμπλέοντας με τις παραπάνω θέσεις των Σκοπίων, δημιουργούν ανύπαρκτα ζητήματα ιδιαίτερου μακεδονικού πολιτισμού και μακεδονικής γλώσσας (« MAKEDONCKI»), μέσω δε του υπό σύσταση Σωματείου, επιδιώκουν την υλοποίηση των παραπάνω σκοπών. Συγκεκριμένα, ένα από τα ιδρυτικά μέλη του εν λόγω Σωματείου , ο Σταύρος Αναστασιάδης, μαζί με άλλους ομοϊδεάτες του, όπως ο Χρήστος Σιδηρόπουλος, που πρωτοστατούσε παλαιότερα στην ίδρυση όμοιου Σωματείου , εμφανίσθηκαν στη Συνδιάσκεψη της ΔΑΣΕ στην Κοπεγχάγη όπου αμφισβήτησαν την ελληνικότητα της (Ελληνικής) Μακεδονίας (βλ. και Εφ. Θεσ. 1558/1991 αδημ). Επίσης, τα ιδρυτικά μέλη του υπό σύσταση Σωματείου, ήτοι οι Μπούλες, Δήμτσης και Βοσκόπουλος , όπως και ο προαναφερόμενος Σιδηρόπουλος, συναντήθηκαν κρυφά, στις 28 Ιουλίου 1991, στην πόλη Μοναστήρι, με τον πρώην Πρόεδρο του Κράτους των Σκοπίων, Κύρο Γκλιγκόρωφ. Ακόμη, τα ίδια πρόσωπα είχαν αλλεπάλληλες συναντήσεις στη Θεσσαλονίκη με τον υποπρόξενο των Σκοπίων, προφανώς, για να προωθήσουν την επίτευξη των παραπάνω σκοπών τους (βλ. Στεφ. Τσαπάρα, όπ. π. σελ. 34).

Σύμφωνα με όλα όσα προεκτέθηκαν, δεν υπάρχει Μακεδονικό Έθνος και κατά συνέπεια, μακεδονικός πολιτισμός και μακεδονική γλώσσα « MAKEDONCKI». Ούτε φυσικά υφίσταται στην Ελλάδα « μακεδονική

μειονότητα». Είναι αυτονόητο, ότι ένα μωσαϊκό εθνοτήτων δεν μπορεί σε εξήντα χρόνια να αποκτήσει εθνολογική οντότητα, στηριζόμενο σε χαλκευμένα ιστορικά στοιχεία.

Από τα παραπάνω αποδεικνύεται ανενδοιάστως ότι ο σκοπός του υπό αναγνώριση Σωματείου αντίκειται προς τη δημόσια τάξη και ασφάλεια, αφού θέτει σε κίνδυνο τους θεσμούς του Ελληνικού Κράτους, με τις εξαγγελόμενες ρητώς και σιωπηρώς δραστηριότητες των μελών του. Περαιτέρω και με την εμμονή του στη γενική αναφορά του όρου « μακεδονικός- ική» πολιτισμός – γλώσσα προκαλεί σύγχυση τόσο στο εσωτερικό της Χώρας και ιδίως, στους ενδιαφερομένους να συμμετάσχουν στο Σωματείο ως μέλη, αποδεχόμενοι το σκοπό αυτό, όσο και διεθνώς, στα Κράτη και στους λοιπούς φορείς με τους οποίους θα συναλλαχθεί αυτό, ενόψει της πραγμάτωσης του σκοπού του μέσω διαβημάτων, συνεργασιών κ.λ.π. Συμπερασματικά, η αναγνώριση του Σωματείου προσκρούει στην ανάγκη ειρηνικής συμβίωσης των πολιτών της περιοχής και κατ' επέκταση της γαλήνης της Χώρας. Γι' αυτό και η αίτηση, είναι απορρίπτεα ως αβάσιμη κατ' ουσία. Επομένως, εφόσον τα ίδια δέχθηκε και το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφασή του, έστω και με συνοπτική αιτιολογία, η οποία συμπληρώνεται με τις ανωτέρω σκέψεις, δεν έσφαλε, γι' αυτό, οι αντίθετοι λόγοι της εφέσεως πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμοι, όπως και η έφεση στο σύνολό της.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει ουσιαστικά την έφεση.

Κρίθηκε στην Κοζάνη στις 14 Νοεμβρίου 2005 και δημοσιεύθηκε στις 16 Δεκεμβρίου 2005, σε έκτακτη δημόσια στο ακροατήριο συνεδρίαση, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδοικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Ο ΠΡΕΣΒΕΤΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

11/12/2005